

ние, когато той допуска, че всичко още не е загубено, че зло-то е поправимо, и когато той, мислейки се оздравѣлъ, иска да предприеме нѣкакво уравнение на смѣтките си съ своитѣ длъжници. Отпосле, обаче, като се убеждава че е невъзможно да получи заемитѣ си, — документитѣ потвърждаватъ, че дори до 1876 г. К. Поповичъ не е билъ уредилъ дълга си къмъ Селимински, този пжтъ предъ Добродетелната дружина

октомври 23. 1866. Бразил

Поставапу Христо Георгиевъ
Бразилски въ поздравляваши

И да саят настоящото ми да ви издѣва кѣто
самъ шчо издѣва. дѣ това времѣ в сая пакъ да са
за фина за обично вѣнчетъ ми заплотъ и тая колкитѣ
въ сторети дѣрл дѣ ми съвсрратимъ сѣдѣнит по-
тизи и бопови ми, които преста вѣхъ вѣмъ издѣ-
ствѣтрит пѣмолто дѣсѣрѣт камтило вѣ времето
на монтъ Критическѣ мѣнудѣ. дѣмѣ времѣ вѣ-
ти да вѣ разлитимъ сая мѣмѣ дѣмѣ и тая
оста вѣмъ за фѣсѣдѣ вѣмъ и сѣрѣтѣ прѣмѣт
Докторъ Селимински

поздравѣте отъ моя стирна пѣмѣ. Гилеаски.

30. Българско писмо на Селимински отъ 23 окт. 1866 г. (срв. стр. 419).

въ Букурещъ, — докторътъ, обезвѣренъ напълно и морално съкрушенъ, изпада отново въ мрачно настроение, губи власть надъ нервитѣ си и има понѣкога, къмъ края на 1866 или началото на 1867 г., кризи на умопомрачение.

Да бжде ограбенъ, безсъвѣстно изигранъ отъ тамъ, отъ гдето най-малко е могълъ да очаква това: ето кое Селимински не ще е могълъ да издържи при размисълъ върху сѣдбата на състоянието си. Не се ли повтаря фатално случаятъ отъ Атина, съ